

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 35.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 27. August 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Marie Luplau og Emilie Mundt.

De to Kunstnerinder, hvis Billeder vi i Dag præsenterer vore Læsere, har allerede i længere Tid haft et anset Navn i Kunstnerverdenen, og mange vil erindre deres ikke ubetydelige Billeder fra de aarlige Udstillinger paa Charlottenborg. Som virkelige Personligheder besidder deres Billeder ogsaa hver sin Ejendommelighed, men som intime Venner, der sympatiserer i mangt og meget, og som stadigt lever sammen i det daglige Liv, maa de naturligvis ogsaa blive meget fælles i Opfattelse.

Siden 1875 har Frøkerne Mundt og Luplau levet sammen og gennem et trofast Arbejde været hinanden til Støtte og Hjælp ogsaa i Kunsten. De kritiserer hinanden og søger Trøst og Opmuntring hos hinanden under Arbejdet; de studerer sammen, og de rejser sammen.

Deres Skoledannelse som Kunstnere fuldendte de i Tyskland, hvor de opholdt sig i 9 Maaneder, da det den Gang var umuligt her hjemme i Danmark at studere nogen Model. I 1878 oprettede de en Tegneskole, som temmelig hurtigt naaede stor Betydning; samme Aar udstillede de første Gang. 1882—83—84 ophævede de Hjem og Skole for at studere Kunsten i Paris og Italien. Frankrig virkede imidlertid aldeles fortryllende paa de unge Kunstnerinder, de følte sig saa stærkt grebne af den franske Kunst; Naturen og Kunsten, alt bandt dem der, og de mente at tjene deres Kunst bedst ved at blive der alle tre Aar, dels i Paris, dels i Bretagne. Fra Frankrig hjemsendte Frøken Emilie Mundt et af sine bedste Børnebilleder. I 1885 flyttede de atter til

Marie Luplau og Emilie Mundt

København og byggede Hjemmet og Skolen op efter en langt større Maalestok, og hvem der har haft den Ære at besøge dette Kunstnerhjem paa Gl. Kongevej 136, hvor Dagligstuen er et mægtigt Atelier, fyldt med dejlige Kunstværker af de flittige Kunstnerinder, glemmer sent det Skønhedsindtryk, der modtages og de elskværdige, gæstfrie Værtinder.

Skolegerningen er imidlertid deres Kæledægge, og hvis man taler med deres Elever, kan disse ikke blive trætte af at fortælle, hvor rigt deres Liv er blevet under de aandfulde og geniale Lærerinder, hvis Personlighed er blevet et med deres Kunst. Deres Kærlighed til Kunsten er saa stor, at vi ligefrem frygter for at støde deres Skønhedsfølelse ved Juskeri, fortalte Eleverne. Ved Undervisningen kommer deres forskellige Naturel frem, thi medens Frøken Emilie Mundt stirrer i stille Fortvivelse paa Elevernes Fejltegninger, saa purrer Frøken Marie Luplau sig i Haaret, idet hun udbryder

i Harme: „Hvor kunde De dog gøre det!“ Kærlighed til Kunsten er lige stor hos dem begge, og Eleverne omfatter de paa ægte kvindelig Vis med personlig Interesse og søger at udvikle dem efter Evne og Naturel og bliver Venner med dem under Arbejdet. De optager i deres Kunstkoler baade Elever, der skal forberedes til Akademiet, og Viderekomne, som ikke ønsker det.

Som Kunstner er Frøken Emilie Mundt særlig Børnemaler. Det er navnlig i hendes Fortællermaade i hendes Børnebilleder, hun er kommen højest, og hvori næppe nogen Kunstner her hjemme er kommen hende nær. Dog er hun ogsaa Portrætmaler af høj Rang. Man vil erindre hendes „Et stort Dameportræt i rød Atlaskeskjole“, som var udstillet for nogle Aar siden, og som vakte megen Opsigt paa Udstillingen. Et Portræt af hendes Broder, 2 store Asylbilleder og en Mængde mindre Børnebilleder: „Den førstefødte“, en ung Moder, der fremviser sit Barn for gamle Bedstefader. „Gaardinteriør fra en Landsby“ blev købt af Tombolaen, og „Forventning“, et dejligt Billede af en lille Pige, der sidder paa et Bord, medens en større Søster parterer en Appelsin, blev købt af Aarhus Kunstforening.

Frøken Marie Luplau har hidtil haft sin Styrke i Landskabsmaling, som ofte har faaet den Ros af Kunstnere: „ja, det er virkelig Natur“. Saaledes „Regnvejr“ fra Bretagne og et større Billede „Aftenstemning fra Syd-sælland“. Dog har Frøkenen i de senere Aar begyndt at udstille Portrætter, saaledes vil man erindre et Billede af hendes Fader,